

Segona edició d'ESTÀRTER

En col·laboració amb CLUB9

17.09.2026

Concèntric

En l'àmbit de la mecànica, l'estàrter és el dispositiu d'una màquina que facilita l'engegada del motor. A partir d'aquesta referència, el programa ESTÀRTER és un programa anual de CLUB9, en col·laboració amb el programa Concèntric, de foment de les arts de performance emergents. Amb aquest objectiu, ESTÀRTER dona suport a les artistes visuals interessades a introduir-se en les pràctiques performàtiques, tot oferint-los monitoratge professional, marc d'exhibició i projecció del seu treball. En aquesta segona edició, ESTÀRTER presenta a La Capella les accions de tres noves artistes de performance emergents del nostre territori: Hina Vagina, Ainhoa Sayol i Gessamí Olesa. ESTÀRTER forma part de la xarxa de programes d'exhibició de les arts de performance contemporànies ARTefACTe.

Hina Vagina

Blanc trencat

Hina Vagina (Palau-solità i Plegamans, 1994) és el nom artístic de Judit Chulià Orduña, artista híbrida que articula la seva pràctica des d'una concepció del cos com a espai de resistència, desgast i transformació. El seu treball s'inscriu en un camp expandit que comprèn la pintura, la performance, la instal·lació i el vídeo, mitjançant els quals examina les friccions entre intimitat i exposició, precarietat laboral i esgotament estructural, així com els processos d'inscripció d'aquestes dinàmiques en els cossos contemporanis.

L'acció *Blanc trencat* consisteix a treure una màscara del cos, a alliberar-lo d'un pes amb un cisell i un martell. A mesura que aquesta capa desapareix, apareix el cos, apareix la pell, apareix el jo. És com si construïssim una escultura a l'inrevés: de dins cap enfora, o de fora cap endins. Com si fóssim dins d'un pastís d'aniversari i el cos n'emergís des de l'interior. També és com estar atrapades dins d'un túnel del qual, finalment, aconseguim sortir. És una frontera dura, però fràgil alhora.

Gessamí Olesa

La terra porta el compàs

La pràctica artística d'Olesa (Alcanar, 1993) investiga les relacions entre cos, territori, memòria i arxiu a través de llenguatges híbrids com la instal·lació, l'audiovisual, la performance, l'escriptura o la poesia. Les Terres de l'Ebre ocupen un lloc central a la seva recerca com a camp de tensions entre memòria, ruralitat, desaparició, arrelament i transformació. L'acció l'interessa com una forma de pensament encarnat, un lloc on allò que no es pot explicar del tot pot aparèixer com a gest, fricció i presència.

La terra porta el compàs articula una investigació performativa entorn de la memòria, l'herència i les seves formes d'inscripció corporal. A partir de les relacions entre cos, matèria i veu, el projecte indaga en formes de transmissió que desborden. La proposta es configura, doncs, com un dispositiu sensible que relaciona l'experiència íntima amb la memòria compartida. La *performer* sosté contra l'estèrnum un farcell de terra seca procedent de l'herència familiar mentre s'intenta cantar una melodia breu vinculada als cants de treball.

Ainhoa Sayol

La meva caixa i castigada al racó

La recerca artística d'Ainhoa Sayol utilitza el plec com a punt on l'extensió contínua es modifica i, per tant, es transforma en un nou lloc, un nou punt de referència. És en aquest canvi a la superfície homogènia on es dona profunditat a la matèria, a través del contacte amb si mateixa. A partir d'aquí, l'artista entén la seva pràctica com un plegament, un encontre entre el territori (allò de fora) i el seu cos (el més interior).

La meva caixa i castigada al racó és una performance que explora el *racó* com a lloc de protecció, però també d'incertesa. A partir del canvi de direcció del cos i acompanyat pel dibuix com a eina de registre, es troba un mecanisme d'autoconeixement de l'espai arquitectònic i el mateix cos. Amb l'esquena en contacte amb la paret, el *racó* és un refugi, una semicaixa, meitat porta, meitat paret. Però, amb la cara en contacte amb la paret, es transforma en un espai de càstig i desprotecció.

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

